

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 30 stycznia 1924 roku

w przedmiocie rozciągnięcia obowiązujących na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego i cieszyńskiej części województwa śląskiego ustaw o obowiązkowym ubezpieczeniu robotników od wypadków na obszar województw: warszawskiego, łódzkiego, kieleckiego, lubelskiego, białostockiego, wołyńskiego, poleskiego i nowogródzkiego oraz Ziemi Wileńskiej.

Art. 1. Moc obowiązującą ustaw austriackich z dnia 28 grudnia 1887 r. (austr. Dz. Ust. z r. 1888 № 1), z dnia 20 lipca 1894 r. (austr. Dz. Ust. № 168), §§ 11, 12 i 13 ustawy z dnia 9 sierpnia 1908 r. (austr. Dz. Ust. № 162), ustaw z dnia 8 lutego 1909 r. (austr. Dz. Ust. № 29) i z dnia 30 grudnia 1917 r. (austr. Dz. Ust. № 523) w brzmieniu, ustalonym ustawą z dnia 21 sierpnia 1917 r. (austr. Dz. Ust. № 363) oraz ustawą z dnia 7 lipca 1921 r. w przedmiocie zmian niektórych postanowień ustaw austriackich o ubezpieczeniu robotników od wypadków, obowiązujących na terytorjum b. zaboru austriackiego, oraz o rozciągnięciu obowiązujących tam ustaw o ubezpieczeniu od nieszczęśliwych wypadków na terytorjum, przyłączone do Polski, a należące po-

przednio do Królestwa Węgierskiego (Dz. U. R. P. № 65, poz. 413) — rozciąga się również na obszar województw: warszawskiego, łódzkiego, kieleckiego, lubelskiego, białostockiego, wołyńskiego, poleskiego i nowogródzkiego oraz Ziemi Wileńskiej.

Art. 2. Termin zastosowania ustaw, wymienionych w art. 1 do poszczególnych rodzajów przedsiębiorstw, podległych obowiązkowi ubezpieczenia, jako też zastosowania tych ustaw w poszczególnych okręgach administracyjnych II instancji — oznacza Minister Pracy i Opieki Społecznej po wysłuchaniu opinii Zakładu ubezpieczenia od wypadków.

Art. 3. Z chwilą zastosowania ustaw, wymienionych w art. 1, do poszczególnych rodzajów przedsiębiorstw w poszczególnych okręgach administracyjnych tracą moc obowiązującą dla tych rodzajów przedsiębiorstw i w tych okręgach administracyjnych rosyjskie prawa o ubezpieczeniu, względnie przepisy o odszkodowaniu robotników i pracowników w razie nieszczęśliwych wypadków, oraz odnoszące się do nich nowe.

Art. 4. Zakład ubezpieczenia od wypadków, określonych w § 9 ustawy z dnia 28 grudnia 1887 r. (austr. Dz. Ust. z r. 1888 № 1) w brzmieniu, ustalonym ustawą z 7 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 413) — obowiązany jest wypłacać zaległe i bieżące renty, należne na podstawie dotychczasowych przepisów, poszkodowanym w przedsiębiorstwach, poddanych obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków na podstawie art. 2 niniejszej ustawy, a to od chwili rozpoczęcia ubezpieczenia.

Art. 5. Przedsiębiorcy, względnie pracodawcy, obowiązani są wpłacić Zakładowi ubezpieczenia wartości kapitałowe rent, obliczone na podstawie tablic techniczno-asekuracyjnych, obowiązujących w Zakładzie ubezpieczenia, oraz zaległe raty rentowe. Wartość tych kwot nastąpić ma w przeciągu lat pięciu, licząc od dnia przejęcia przez Zakład wymienionych w art. 4 niniejszej ustawy obowiązków. Do chwili zupełnego umorzenia tych kwot przedsiębiorcy obowiązani są dać Zakładowi odpowiednie zabezpieczenie, zapewniające możliwość ich ściągnięcia, oraz uiszczyć ustawowe odsetki.

Termin powyższy może być przedłużony za zgodą Zakładu ubezpieczenia od wypadków, nie dłużej jednak niż do lat 10.

Przepis powyższy nie ma zastosowania do tych przedsiębiorców, którzy się ubezpieczyli przeciw stratom, jakieby mogli ponieść z powodu wypadków, zaszytych z zatrudnionymi przez nich pracownikami w towarzystwach ubezpieczeniowych w myśl przepisu prawa z r. 1903.

Art. 6. Towarzystwa ubezpieczeniowe przekażą wszystkim uprawnionych do poboru rent (emerytur) Zakładowi ubezpieczenia najpóźniej przed upływem sześciu miesięcy, licząc od dnia rozpoczęcia jego działalności. Rezerwy zaś kapitałowe na pokrycie rent, obliczone według zasad, przyjętych w odnośnym towarzystwie ubezpieczeniowym dla kapitalizacji rent, przekażą Zakładowi ubezpieczenia w terminach, ustalonych w drodze umowy z Zakładem ubezpieczenia, najpóźniej jednak do lat pięciu od dnia przejęcia przez ten Zakład wypłaty rent.

O ile umowa została zawarta między pracodawcą a towarzystwem ubezpieczenia przed dniem 1 stycznia 1923 r., a czas trwania jej jeszcze nie upłynął w dniu rozpoczęcia działalności przez Zakład ubezpieczenia, to do umowy tej w miejsce ubezpieczającego się wstępuje Zakład ubezpieczenia. W tym celu Zakład ubezpieczenia ma płacić towarzystwu w miejsce pracodawcy premję za nieupłynioną jeszcze część okresu umowy o ubezpieczeniu w każdorazowym terminie płatności tej premji, a towarzystwo ubezpieczeń przekaże Zakładowi ubezpieczenia wszelkie kwoty, jakie z umowy o ubezpieczeniu przysługiwały ubezpieczającemu, względnie osobom przez niego ubezpieczonym.

Postanowienie powyższe będzie miało wówczas zastosowanie, jeżeli pracodawca, który zawarł umowę z towarzystwem ubezpieczeniowym, zawiadomi o tem Zakład ubezpieczenia za pośrednictwem władzy administracyjnej I instancji w terminie trzech miesięcy, licząc od dnia rozpoczęcia działalności przez Zakład ubezpieczenia.

Art. 7. Obowiązek świadczeń na rzecz poszkodowanych skutkiem wypadku na obszarach, wymienionych w art. 1, przez Zakład ubezpieczenia rozpoczyna się od pierwszego dnia piątego tygodnia, licząc od dnia wypadku. Przez czas czterech tygodni obowiązek świadczeń spoczywa na kasach chorych w granicach, przewidzianych obowiązującą ustawą o obowiązkowym ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. R. P. z r. 1920 № 44, poz. 272). Obowiązek ten ciąży na kasach chorych również po upływie

pierwszych czterech tygodni, jednak Zakład ubezpieczenia zwraca kasie chorych wydatki wynikłe ze świadczeń z renty należącej poszkodowanemu, wszakże najwyżej do wysokości tejże renty. Artykuł 24 ustawy z dnia 19 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. № 44, poz. 272) nie ma zastosowania w stosunku kas chorych do pracodawców przedsiębiorstw, podlegających ubezpieczeniu od wypadków na podstawie niniejszej ustawy, oraz w stosunku do Zakładu ubezpieczenia od wypadków.

W miejscowościach, gdzie niema kas chorych, zorganizowanych na podstawie ustawy z dn. 19 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. № 44 poz. 272), obowiązek leczenia spoczywa na pracodawcy, o ile leczenie wcześniej się nie skończy, najkrócej 39 tygodni. Pracodawca ma nadto wypłacać poszkodowanemu w czasie leczenia, nie krócej jednak niż przez 39 tygodni, tytułem zasiłku najmniej 60% rzeczywistego zarobku; o ile pracodawca nie dostarczał pomocy lekarskiej, winien jest zwrócić poszkodowanemu koszty tej pomocy. Wydatki pracodawcy, poniesione na rzecz uszkodzonego w czasie od 5 tygodnia po wypadku, Zakład ubezpieczenia od wypadków pokrywa z renty, jednak w kwocie nie wyższej od przypadającej na ten czas poszkodowanemu renty.

O ileby pracodawca powyższych świadczeń odmówił,—obowiązek ten przechodzi na Zakład ubezpieczenia. Zakład ubezpieczenia ma prawo domagać się zwrotu tych świadczeń od pracodawcy za czas pierwszych czterech tygodni po wypadku w pełnej wysokości, a za czas od piątego tygodnia po wypadku do ukończenia leczenia, względnie do 39 tygodni, w wysokości różnicy między rentą, należącą się poszkodowanemu, a kwotą, wypłaconą przez Zakład z tytułu tych świadczeń.

Art. 8. Zaległe opłaty, koszty egzekucyjne, grzywny i należności Zakładu ubezpieczenia, wynikłe z postanowień ustępu 1 art. 5, ustępu 1 art. 6, oraz ustępu 3 art. 7 na obszarach, wymienionych w art. 1, ściągane będą przez władze administracyjne I instancji. Niezależnie od tego przysługuje Zakładowi ubezpieczenia prawo poszukiwania opłat i innych należności bądź w drodze powództwa (przyczem art. 161²³ ustawy postępowania cywilnego nie ma zastosowania), bądź w drodze klauzuli egzekucyjnej (art. 161¹ i nast. ustawy postępowania cywilnego), nadanej wykazowi zaległości, potwierdzonemu przez zarząd Zakładu ubezpieczenia.

Art. 9. Wykonanie przymusowego ubezpieczenia od wypadków w gospodarstwach rolnych o obszarze do 30 hektarów na całym obszarze, na którym obowiązują i obowiązująć będą ustawy, w art. 1 wymienione, odracza się do czasu wejścia w życie specjalnej ustawy, regulującej sposób uiszczania opłat za ubezpieczenia gospodarstw rolnych przez samorządy, jednak nie wcześniej, niż przed upływem pięciu lat.

Art. 10. Upoważnia się Ministra Pracy i Opieki Społecznej do zamieszczenia w rozporządzeniu wykonawczem przepisu, zwalniającego właścicieli gospodarstw rolnych, wymienionych w art. 9 niniejszej ustawy, od uiszczenia Zakładowi ubezpieczenia za-

ległych opłat za czas od 1 lipca 1921 r. do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Przepis powyższy nie ma zastosowania do tych gospodarstw rolnych, w których w czasie powyższym zaszedł wypadek, wymagający odszkodowania ze strony Zakładu ubezpieczenia.

Art. 11. Jednocześnie z rentą, wymienioną w artykule 4 niniejszej ustawy, Zakład ubezpieczenia od wypadków obowiązany jest wypłacać osobom, uprawnionym do pobierania rent, dodatki drożyzniarne w wysokości, ustalonej rozporządzeniami Ministra Pracy i Opieki Społecznej, wydanymi na zasadzie art. 33 ustawy z dnia 7 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 413).

W tej samej wysokości Zakład wypłacać ma dodatki drożyzniarne także wszystkim tym osobom, które pobierają i pobierać będą renty z powodu wypadków, zaszyłych w czasie od 1 lipca 1921 r.

Art. 12. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 13. Ustawa niniejsza obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Kierownik Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej:
Simon